

Напрѣдъ Вейсиль. Мясното лице, съ надолу наведени мустаци. Сурово, некрасиво.

Скобелевъ му подава ржка и говори нѣколко поздравителни думи.

Турцитѣ мрачни. Тѣмъ тѣжко, непоносимо тѣжко.

— Днеска Турция погива, такава е волята на Аллахътѣ! Ний направихме всичко.

— Вий са бихте славно, юнашки.... Прѣведете имъ, че таквизъ противници правятъ честъ... Тѣ сж храбри солдати.

Прѣвождатъ имъ...

— А все пакъ, мерзавци, че прѣдадохъ таквизъ позиции! свършва той въ себе си.

Отъ всждѣ вѣсторженни викове... Отъ всждѣ стихийното ура... Лицата на солдатитѣ възбудени, лучезарни.

— Благодаря, другари, благодаря приятели... Благодаря орли мои! вика имъ Скобелевъ на реда си.

— Колко душъ сж тѣ и колко топове? пита той, глѣдащецъ на плѣнниците. Прѣвождатъ имъ.

— Тридесать и пять хиляди войска и сто и тридесать топа!

— И са прѣдали.... Хубави генерали....

Турцитѣ като излизяхъ отъ редутътъ, заобикаляхъ ги като непрѣкъсната стѣна... Помежду тѣхъ са чуваше „Акъ-паша, Акъ-паша“... Тѣ всичкитѣ нетърпеливо са вмжкахъ да поглѣднатъ на Скобелева.

— Какво тѣ говорятъ? обърнж са Скобелевъ къмъ прѣводчикътъ.

— Казувагъ, не е чудно ако сжги побѣдили, русситѣ ги командува Акъ-паша, а съ Акъ-паша не бива да са воюва..

На върхътъ бойтъ още продължаваше.... Скобелевъ слуша-слуша и са разгнѣви.

— Съобщете на пашата: ако слѣдъ два часа турцитѣ въ селото Шипка и на височинитѣ не положатъ оржжие, азъ ще да ги штурмувамъ и на никого тогава пощада!....

— Тѣ ей-сега ще да са прѣдаджтъ... каза Вейсиль...

Отдалечъ са зачу музика: разтворенъ, подъ распуснжти знамена, стройно приближаваше владимирскитѣ полкъ.

— Ей-сега, ей-сега....

— Азъ самъ искамъ да имъ дамъ заповѣдъ да положатъ оржжието..... Господа, останете тукъ.... Съобщете на турцитѣ че азъ самъ ще отидж съ гѣхъ.....

И Скобелевъ отиде, отъ всички страни заобиксденъ отъ въоржженни турци....